

İnsanların hayatını değiştiren tesadüfler vardır,
önemini önce kavramazsınız ama o değişimin başlangıcının
bir denemeden geçtiđini kim hatırlar...

Zorla ilk toplantıya gelenler,
bunlar ne yaptıklarını sanıyorlar diye düşünenerdeki
deęiřimin nasıl olduđunu gözlüyoruz,

yeter ki önyargiyi bırakarak
gelebilmek, gidebilmek,
her şey kendiliđinden güzelleřecek...

Sevgili Hikmet kendisindeki deęiřimi
bir denemenin tutkuya dönüşümünü anlatıyor,
her zamanki gibi
anahtar çocuklar...

Saygılarımızla...
ILKYAR

Bir de Baktım

İlk baştaki o müthiş kararsızlık hem gitmek istemek hem korkmak.
Acabalar dolaşırken beynimde
bir baktım ODTÜ'deyim.
Bir baktım Erzurum'dayım.

Ve tutkumun başlangıç noktasına gelmiş oldum böylece.
Çocuklar, evet çocuklar, o bir bakışınıza, bir gülümsemenizi bekler gibi size
bağlanmaya hazır o minik yürekler...
Sadece bir gülümsemenin çocukları bana öyle kopmaz bağlarla
bağlayacağını hiç düşünmemiştim.
Yüzündeki o masumca derinden içinden gelen o gülümseme.
Bütün kötülüklerden habersiz gözleri,
bütün güzelliklerin en güzeli,
bütün dünyanın en temiz kalpleri...

İşte sanırım bu YİBO'lu çocukları tanımlamama yardımcı olabilecek
üç şey. O gözlerindeki masumluk ve tüm olumsuzluklara rağmen gülebilen
yüzler ne gariptir değil mi? Nasıl bu kadar masum bakabiliyorlar ve o
sarılmaya hazır yüreklerini nasıl ilk gördükleri ve belki de ilk kez
gülümseyen abi ve ablalarına sarabiliyorlar?

Gitmememi bu kadar içten isteyen çocukların, sahtelikten uzak tüm içtenliğiyle ağlayıp gitmemi istememesi...

Ve benim de belki bir günde tanıştığım birisinden ayrılmak istememem...

Belki de ben onlarda neyi tamamlıyorsam onlar da bende eksik olan ama farkına varamadığım bir şeyleri tamamlıyorlardır. Onlar da benim

düşüncelerimdeki yaralara iyi geliyordur belki de...

Aslında her şey dönüyor onların çevresinde ama onlar farkında olmadan mutlu olmayı başarabiliyorlar, başarabilecekler de... Öğretmenlerimiz sayesinde başarabilecekler bunu. Onlarla hayat arasındaki o köprüden geçerken onların yanlarında olmak için her şeyi yapabilirim. Onlara yardımcı olmak, onlara umut vermek ve onlar için bir ışık olmak aslında benim hayatımı anlamlı kılıyor. Kendimi gerçekten mutlu ve bir şeyler başarıyor hissediyorum onlarlayken.

Hayat!... Ne gariptir, onları erken yakalamış. Daha nasıl savaşacaklarını bilmeden... Daha biz bile bilemeden... Ama evet biliyorum aslında onlar benden daha olgunlar, evet biliyorum her ne kadar sorunlarım olsa da duruyorum, düşünüyorum ve silkelenip kendime gelip tekrar onlara yöneliyorum. İşte benim İLKİYAR tutkum böyle büyüdü.

Fakültenin kapısında asılı bir yazı İLKİYAR neydi, ilkyardım mı? Boş da zaman var o zaman girelim bakalım! diye başlayan bir hikaye. İLKİYAR ilkyardımmış ama somut değil soyut düşüncelerdeki ilkyardımmış anladım ve ben de düşüncelerdeki yaraları sarmak için çalışmaya başladım. Kendimi karınca gibi hissediyorum projedeyken. Karınca misali ama kendini değil başkalarını besleyen bir karınca misali.

Gözlerinde kocaman masumluklar olan çocuklara bir ömür boyu ulaşabilmek dileğiyle.

Bana hayatı gösteren o minik yüreklere sonsuz minnettarlığımı bu yola tutkuyla sarılacağım.

Belki de tamamen şans eseri geldiğim Mersin Üniversitesinin de okul öncesi bölümünün de bana en büyük katkısı abartısız beni İLKİYAR'la tanıştırmaması olmuştur.

İyi ki diyebiliyorum artık, iyi ki gelmişim bu okula da, bu bölüme de. Artık İLKİYAR'la hem kendi yaralarımı sarmak, hem de çocukları kucaklamak, onlara sarılmak ve onların dudaklarında yayılan bir gülümsemeyi görebilmek en büyük amacım.

Hikmet Kocabaş

*Çocuklarımız ilk yar'larımız, hepimizin göz ağrıları
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr*

